

[Tastesen.]

et behandlingsapparat, hvor der kan måles resultater. Vi må derfor fortsætte den igangværende opbygning af amtsunngdomscentre, og vi må især gøre en indsats i det storkøbenhavnske område, hvor problemerne sværhedsgrad er størst.

Efter disse generelle bemærkninger om det spor, som vi fortsat bør følge i dansk narkotikapolitik, skal jeg på socialdemokratiets vegne komme med mine bemærkninger om regeringens lovforslag om udvidelse af strafferammen.

Forslaget er tredje trin af en strafferaket, der begyndte i 1955 med en strafferamme på indtil 2 års fængsel for overtrædelse af loven om euforiserende stoffer.

Det andet trin kom i 1969 med straffelovens § 191, der taler om overdragelse af euforiserende stoffer til et større antal personer eller mod et betydeligt vederlag eller under andre særligt skærpende omstændigheder. Straffen for den skærpede kriminalitet er fængsel indtil 6 år.

Det var ikke uden betænkelighed, at folkettinget dengang vedtog den langt større strafferamme, men da vi naturligvis ikke ville holde hånden over de kyniske professionelle narkoforhandlere, og da vi igennem rigsadvokatens cirkulære til politiet og anklagemyndigheden fik sikkerhed for, at der ikke ville ske en afsmitning nedefter og en forfølgning af dem, som brugte eller misbrugte de farlige stoffer, vedtog vi i folkettinget lovforslaget med stort flertal.

Nu kommer så justitsministeren med tredje trin af strafferaketten. Lovforslaget lyder i al enkelhed således:

„Angår overdragelsen en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller har handlingen i øvrigt haft en særlig farlig karakter, kan straffen stige til fængsel i 10 år.“

Motiveringen for lovforslaget er bl. a. hensynet til den nordiske enhed, idet strafferammen i Norge, Sverige og Finland er indtil 10 års fængsel. Det ville være rart, hvis de øvrige nordiske lande havde drøftet spørgsmålet om udvidelsen af strafferammen

med Danmark, inden de foretog deres drastiske skridt, men det har man mig bekendt ikke gjort.

Den nordiske retsenhed er efter min opfattelse ikke nogen selvstændig motivering for udvidelse af strafferammen, men hvis det derimod statistisk kan påvises, at stigningen i narkokriminaliteten på grund af forskel i strafferammen hår været større i Danmark end i de lande, der har en højere strafferamme, så stiller sagen sig anderledes. Dette forhold vil vi, socialdemokraterne, gerne have nøjere undersøgt under det udvalgsarbejde, som kommer i gang.

En anden motivering for forslaget er, at strafferammen er brugt op, idet vore domstole nu i 4 tilfælde har idømt en maksimumsstraf af 6 års fængsel. Jeg nærer en begrundet frygt for, at udvidelsen af strafferammen kan føre til en almindelig optrapning af samtlige straffe på narkotikaområdet. Selv om justitsministeren i sin fremsættelse nævner, at forslaget ikke tilsigter en generel forhøjelse af straffeniveauet for narkotikakriminalitet, er jeg i allerhøjeste grad bange for, at det alligevel kan blive tilfældet.

F. eks. har kristeligt folkeparti jo fremsat forslag til folketingsbeslutning om ændring af rigsadvokatcirkulæret, og det er et klart udtryk for, at man nu formentlig i næstekærlighedens navn ønsker indført straf for den rene besiddelse til eget forbrug af et mindre kvantum hash.

Det ville være ulykkeligt, hvis resultatet af vor narkotikapolitik blev, at vi kriminaliserede adskillige tusinder af unge, som i øvrigt er socialt tilpassede, idet de passer deres daglige dont, ligesom adskillige mennesker, der nyder alkohol og måske her har et problem, trods alt passer deres daglige dont.

Men endnu mere ulykkeligt ville det være, hvis de, som er i dobbeltsituationen: stofmisbruger og kriminel, skulle rammes af endnu hårdere sanktioner. Det, disse mennesker har brug for, er hjælp til at komme ud af deres misbrug, og det opnår de kun, hvis vi kan skabe vilkår, så de oplever sig